

Sygnatura akt XI C 1912/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 30 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Wojciech Wojnar

Protokolant:Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Finanse SA z siedzibą we W.

przeciwko G. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanej G. T. kwoty 1.573,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 maja 2014 r. (od dnia wniesienia pozwu) oraz zasądzenia kosztów postępowania, podnosząc, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W..

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana wniosła oddalenie powództwa, kwestionując istnienie zobowiązania na rzecz strony powodowej.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2010 r. (...) S.A. z siedzibą we W. zawarła z G. T. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nr klienta (...).

Zgodnie z regulaminem świadczenia usługi (pkt 15.7) za każdy dzień, w którym nastąpiła przerwa w świadczeniu usługi (...), Abonentowi przysługuje żądanie zapłaty kary umownej w wysokości za każde 12 godzin przerwy w reemisji programów telewizyjnych lub braku dostępu do innych usług telewizji cyfrowej, w wysokości 1/30 średniej opłaty miesięcznej za usługi telewizji cyfrowej, świadczonej w ramach usługi (...), liczonej według opłaconych faktur VAT z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych, jednak nie dłużej niż z okresu ostatnich 12 miesięcy.

(bezsporne, a nadto dowód:

- aneks do umowy, k. 78-79
- korespondencja stron, k. 66-69;
- Regulamin świadczenia usługi (...), k. 70-73;

- zeznania świadka Z. T., protokół rozprawy z dnia 23 września 2015 r.)

W dniu 9 czerwca 2011 r. G. T. stwierdziła, że nastąpiła przerwa w dostarczaniu usługi telewizyjnej. Awarię tę zgłosiła (...) S.A. w dniu 10 czerwca 2011 r. Usterka została usunięta dopiero w dniu 27 lipca 2011 r.

(dowód: - korespondencja stron, k. 66-69,74-75;

- zeznania świadka Z. T., protokół rozprawy z dnia 23 września 2015 r.)

Oplata za usługę telewizyjną była stała. Do lipca 2011 r. wynosiła ona 94,24 zł netto (103,13 zł brutto) i obejmowała opłatę abonamentową, opłatę za cyfrowy magnetowid, opłatę za udostępnienie urządzenia (...) i (...) 2TV, opłatę za pakiet tematyczny K. i pakiet (...).

(dowód: - faktury VAT, k. 76-77)

Z tytułu braku reemisji programów telewizyjnych w czerwcu 2011 r. (...) S.A. przyznała G. T. karę umowną w wysokości 58,93 zł w postaci odliczenia od należności z faktury za lipiec 2011 r., a z tytułu braku reemisji w lipcu 2011 r. w wysokości 58,68 zł w postaci odliczenia od należności z faktury za wrzesień 2011 r.

(dowód: - faktury VAT, k. 76-77;

- pismo (...) S.A. z dnia 29.07.2011 r., k. 75)

(...) sp. z o.o. (następca prawny (...) S.A.) z tytułu świadczonych usług w ramach umowy wystawiła na rzecz G. T. w dniu 2 marca 2012 r. fakturę (...) na kwotę 198,22 zł, a w dniu 2 kwietnia 2012 r. - fakturę (...) na kwotę 186,59 zł.

G. T., nie zgadzając się z wyliczonymi przez (...) sp. z o.o. karami umownymi, dokonała wpłat z tytułu zafakturowanych przez (...) sp. z o.o. usług w niższej wysokości niż określona w fakturze, tj. pomniejszając te należności o wyliczoną przez siebie karę umowną z tytułu braku usług telewizyjnych w czerwcu i lipcu 2011 r.

(dowód: - nota odsetkowa, k. 41;

- noty księgowe, k. 42-44;

- faktury VAT, k. 45-47;

- pismo pozwanej z dnia 14.05.2012 r., k. 80-81;

- zeznania świadka Z. T., protokół rozprawy z dnia 23 września 2015 r.)

Na początku 2012 r. G. T. wypowiedziała (...) sp. z o.o. łączącą je umowę o świadczenie usług ze skutkiem na dzień 31 marca 2012 r., informując, że zwrot urządzeń nastąpi po wcześniejszym umówieniu się z przedstawicielem Telefonii Dialog.

W związku z zakończeniem obowiązywania umowy (...) sp. z o.o. kilkakrotnie wzywała G. T. do zwrotu sprzętu abonenckiego, informując, że niedokonanie zwrotu skutkować będzie obowiązkiem zapłaty kary umownej

(dowód: - powiadomienie z dnia 14.05.2012 r., k. 80-81;

- wezwania, k. 82, 42-44;

- faktury VAT, k. 45-47;

- zeznania świadka Z. T., protokół rozprawy z dnia 23 września 2015 r.)

Dnia 2 stycznia 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła trzy noty księgowe, opiewające na kary umowne za niezwrócenie sprzętu abonenckiego w wysokości 405 zł, 440 zł i 260 zł.

W dniu 2 lipca 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła notę odsetkową na kwotę 4,27 zł z tytułu opóźnienia w zapłacie należności z faktury (...).

(dowód: - nota odsetkowa, k. 41;

- noty księgowe, k. 42-44;

- zeznania świadka Z. T., protokół rozprawy z dnia 23 września 2015 r.)

G. T. zwróciła sprzęt abonencki w dniu 12 listopada 2013 r.

(dowód: - protokół zwrotu, k. 83)

W dniu 31 marca 2014 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarła z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której (...) sp. z o.o. sprzedała (...) Finanse S.A. wierzytelności pieniężne w stosunku do podmiotów wymienionych

w załączniku nr 1 do umowy wynikające z zawartych z dłużnikami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, obejmujące należności główne, opłaty wyrównawcze, kary umowne oraz związane z tymi należnościami roszczenia o odsetki ustawowe, a nabywca przyjął te wierzytelności i zobowiązał się zapłacić zbywcy cenę określoną w umowie.

(dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności, k. 37-40)

W 280-ciostronnicowym zestawieniu na stronie 54 zamieszczono tabelkę, wskazującą numer (...), imię i nazwisko (...), adres „ul. (...), (...)-(...) W., numer PESEL (...), numery wystawionych przez (...) sp. z o.o. ww. not i faktur oraz kwot nimi objętych.

(dowód: - zestawienie, k. 49)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania powoda stanowią przepisy art. 491 § 1 zd. 2 k.c. i art. 509 k.c. W myśl pierwszego z tych przepisów jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może bądź bez wyznaczenia terminu dodatkowego, bądź też po jego bezskutecznym upływie żądać wykonania zobowiązania i naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki. Wierzycielowi przysługuje więc roszczenie o spełnienie świadczenia oraz o wyrównanie szkody związanej ze zwłoką. Zgodnie zaś z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przechodzą wówczas na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W sprawie nie budzi wątpliwości, że pozwana zawarła umowę z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a strona powodowa zawarła z (...) sp. z o.o. umowę przelewu. Spór stron dotyczył istnienia dochodzonej wierzytelności.

Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, że strona powodowa nie wykazała, że przysługuje jej dochodzone roszczenie, ograniczając się w tym zakresie do przedłożenia jedynie faktur, noty odsetkowej i not księgowych, które to dokumenty są jedynie dokumentami księgowymi, które nie kreują zobowiązania i nie dowodzą wysokości dochodzonej należności.

Ponadto, pozwana wykazała, iż w okresie od dnia 9 czerwca do 27 lipca 2011 r. nastąpiła przerwa w dostarczaniu usługi telewizji dla pozwanej. Awarię tę zgłosiła (...) S.A. w dniu 10 czerwca 2011 r., a została ona usunięta dopiero w dniu 27 lipca 2011 r. Wynika to z zeznań świadka oraz z treści korespondencji pozwanej i (...) S.A.

Z racji awarii pozwanej przysługiwała kara umowna naliczana zgodnie z regulaminem. Ustalenie to wynika z pisma (...) S.A. z dnia 29 lipca 2011 r. oraz faktur za lipiec 2011 r. i wrzesień 2011 r., w których potwierdzono uprawnienie pozwanej do naliczenia kary umownej. Wskazać jednakże należy, że (...) S.A. naliczyła karę umowną w wysokości niezgodnej z regulaminem.

W myśl pkt 15.7 regulaminu świadczenia usługi za każdy dzień, w którym nastąpiła przerwa w świadczeniu usługi (...), Abonentowi przysługuje żądanie zapłaty kary umownej w następującej wysokości: za każde 12 godzin przerwy w reemisji programów telewizyjnych lub braku dostępu do innych usług telewizji cyfrowej, w wysokości 1/30 średniej opłaty miesięcznej za usługi telewizji cyfrowej, świadczonej w ramach usługi (...), liczonej według opłaconych faktur VAT z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych, jednak nie dłużej niż z okresu ostatnich 12 miesięcy.

Skoro pozwana nie mogła korzystać z telewizji przez 20 dni w czerwcu i 27 pełnych dni w lipcu 2011 r., należy jej się zatem kara umowna naliczona stosownie do tego okresu, **za każde 12 godzin przerwy**. Przy tym zważyć należy, iż jeden cały dzień przerwy w reemisji programów telewizyjnych i braku dostępu do innych usług telewizji cyfrowej, to nie 12 godzin przerwy, tylko 24 godziny (2 x 12 godzin).

W regulaminie wszak jednoznacznie określono, że kara umowna przysługuje **za każde 12 godzin przerwy**, a nie za co najmniej 12 godzin. Inna interpretacja sprzeczna jest z brzmieniem cytowanego postanowienia. Gdyby niemniej przyjąć możliwość innej wykładni tego postanowienia, oznaczałoby to, że postanowienie to jest niejednoznaczne i niespójne. Tym samym, zastosowanie znalazłyby przepisy art. 384 k.c. i art. 385 k.c. Regulamin świadczenia usługi, jako wzorzec umowny w rozumieniu art. 384 k.c., podlega wszak regułom interpretacyjnym ujętym w art. 385 k.c. Zgodnie z art. 385 § 2 k.c. wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta. Oznacza to, że w takiej sytuacji również należałoby uznać, że w jednym dniu przerwy w świadczeniu usług mieszczą się dwie dwunastogodzinne przerwy i za każde przysługuje kara umowna.

Pozwana w niniejszej sprawie wykazała, że w czerwcu 2011 r. ww. przerwa trwała 20 dni, czyli w tym okresie było 40 dwunastogodzinnych odcinków (2 x 20). W lipcu 2011 r. przerwa w świadczeniu usług trwała 27 dni, czyli takich dwunastogodzinnych przerw było 54. W sumie w analizowanym okresie usługi telewizyjne nie były świadczone na rzecz pozwanej przez 94 dwunastogodzinne przerwy (47 dni x 2 dwunastogodzinne przerwy).

Pozwana udowodniła również wysokość należnej jej kary umownej. Zarówno z zasad doświadczenia życiowego, jak i z dopuszczonych w poczet materiału dowodowego faktur VAT wynika, że miesięczna opłata za przedmiotowe usługi jest stała i w niniejszej sprawie wynosiła 103,13 zł brutto. Była to przy tym opłata, którą pozwana uiszczała, skoro strona powodowa nie dochodziła jej w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z Regulaminem kara za każde 12 godzin przerwy w świadczeniu usług telewizyjnych wynosiła 1/30 tej opłaty, czyli 3,4376666 zł. Za 94 takie przerwy należna kara wynosi zatem 323,14 zł. Tymczasem, poprzednik prawny powoda przyznał jej odszkodowanie w łącznej wysokości 117,61 zł.

Pozwana, nie zgadzając się z wyliczonymi przez (...) S.A. karami umownymi, dokonała wpłat z tytułu zafakturowanych przez (...) S.A. usług w kolejnych okresach w mniejszej niż określona w fakturach wysokości, tj. pomniejszając te należności o wyliczoną przez siebie karę umowną

z tytułu braku usług telewizyjnych w czerwcu i lipcu 2011 r. Ustalenie to potwierdza porównanie należnej (lecz nieuznanej przez (...) S.A.) pozwanej kary umownej z sumą dochodzonych w niniejszej sprawie należności z faktur VAT. Pozwanej należała się kara w wysokości 323,14 zł, a uznano kwotę 117,61 zł, nieuznana część to zatem 205,53 zł. Powód natomiast dochodzi zapłaty kwoty 29,52 zł tytułem niezapłaconej części faktury (...) oraz kwoty 180,80 zł z tytułu faktury (...), czyli w sumie 210,32 zł. Są to kwoty niemal identyczne, a różnica wynika z naliczeń odsetek w kolejnych okresach rozliczeniowych od niezapłaconych w terminie w wymaganej przez (...) Sp. z o.o. należności. Tę uwagę należy też odnieść do noty odsetkowej. Oznacza to, że powodowa spółka nie udowodniła, iż pozwana powinna ponieść – mimo należnej jej kary umownej – wskazane należności.

Nadto, powodowa spółka nie wykazała, że pozwana zobowiązana jest do zapłaty dochodzonej kwoty z tytułu kar umownych za niezwrócenie sprzętu abonenckiego, mimo że zwróciła sprzęt, z którym związana była kara umowna.

Wskazać także należy, że strona powodowa, wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) – nie udowodniła, że nabyła dochodzoną wierzytelność. Samo twierdzenie strony nie jest wszakże dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z 22.11.2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). W niniejszej sprawie celem wykazania swojej legitymacji strona powodowa przedłożyła umowę przelewu wierzytelności, która nie wskazuje jednak, że jej przedmiotem była dochodzona wierzytelność. Wprawdzie powód dołączył do pozwu zestawienie (tabelkę) zawierające dane zawarte w fakturach i notach, stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia, niemniej brak jest dowodu na to, że zestawienie to stanowi załącznik do przedmiotowej umowy przelewu. Przeciwnie, zestawienie to nie zawiera żadnych odniesień do umowy przelewu. Nie powołuje się na tę umowę, nie wskazuje jej stron i daty jej zawarcia. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że strona powodowa nabyła dochodzoną wierzytelność.

Z tych przyczyn na podstawie art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Sąd powództwo oddalił.

SSR Wojciech Wojnar

Z:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej;
3. kal. 14 dni.